

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Dalilou Marečkovou v právní věci žalobce: **A. P.**, nar.x, státní příslušník Ukrajiny, t. č. pobytem x, zastoupený JUDr. Ivanou Arnoštovou, advokátkou se sídlem Táboritů 237/1, Bělidla, 779 00 Olomouc, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, PS 21/OAM, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 12. 2014, č. j. OAM-271/LE-BE02-BE02-PS-2014, o **povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců**,

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. **Ustanovené advokátce JUDr. Ivaně Arnoštové, se sídlem Táboritů 237/1, Bělidla, Olomouc, se přiznává odměna za zastoupení žalobce v řízení o kasační stížnosti před Nejvyšším správním soudem ve výši 6.800,-Kč. Odměna bude advokátce vyplacena z účtu Krajského soudu v Praze do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 15. 1. 2015, č. j. 44 A 1/2015 – 26, zamítl žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 12. 2014, č. j. OAM-271/LE-BE02-BE02-PS-2014, jíž se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí, kterým mu byla podle § 46a odst. 1 písm. c) a § 46a odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů

(dále jen „zákon o azylu“), uložena povinnost setrvat v zařízení pro zajištění cizinců v Bělé pod Bezdězem – Jezové (dále též „ZZC“) až do vycestování, maximálně však do 10. 4. 2015.

Ke kasační stížnosti žalobce Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) rozsudkem ze dne 8. 4. 2015, č. j. 1 Azs 20/2015 – 45, rozsudek krajského soudu zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. NSS sice v první řadě dospěl k závěru, že kasační stížnost žalobce v části, v níž namítal, že v jeho případě nebyla splněna podmínka ohrožení veřejného pořádku s ohledem na to, že jeho dřívější protiprávní jednání nedosahovalo potřebné intenzity, která by odůvodňovala uložení povinnosti setrvat v ZZC, a že napadené rozhodnutí žalovaného navíc představuje nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života, chráněného čl. 8 Úmluvy, nebyla důvodná. NSS uzavřel, že žalovaný měl důvody se domnívat, že by žalobce mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek a jeho rozhodnutí o povinnosti stěžovatele setrvat v ZZC nebylo rozporné s mezinárodními závazky České republiky, a proto byly splněny podmínky § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu a za této situace krajský soud při hmotněprávním posouzení věci nijak nepochybil. Podle NSS krajský soud nepochybil ani tehdy, když nevyslechl žalobcovu družku, jejíž výslech žalobce v kasační stížnosti označil za stěžejní. NSS tak zhodnotil byť úsporné odůvodnění rozsudku krajského soudu jako celku a konstatoval, že z něj je patrné, že navzdory předešlým odlišným tvrzením žalobce krajský soud jeho tvrzení, že žije se svojí družkou, jejími dětmi a její matkou, uvěřil. Za situace, kdy krajský soud akceptoval žalobcovu tvrzení, nemusel již krajský soud provádět důkaz k jeho potvrzení. NSS rovněž nepřehlédl, že krajský soud podstatný obsah přípisu žalobcovy družky konstatoval během ústního jednání, kterého se stěžovatel osobně zúčastnil a žalobce ani neuvedl, jaké jiné nebo nové konkrétní skutečnosti by výslech jeho družky mohl přinést.

Ve svém zrušujícím rozsudku však NSS krajskému soudu vytkl, že nezareagoval na žalobní námitku, podle níž žalovaný dostatečně neodůvodnil, proč žalobci uložil povinnost setrvat v zařízení pro zajištění cizinců na maximální zákonem předvídanou dobu 120 dnů, a že napadené rozhodnutí je v tomto aspektu nepřezkoumatelné. NSS zaznamenal, že krajský soud v rozsudku uvedl, že v případě žalobce šlo o zbavení osobní svobody podle čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy, v této souvislosti však dodal, že se jednalo o zmínku pouze obecnou, a že krajský soud se tak se žalobcovou námitkou řádně nevypořádal, a proto jeho rozsudek trpí nesrozumitelností a nedostatkem důvodů.

NSS ve svém zrušujícím rozsudku (v odst. 28) odkázal na rozsudek NSS ze dne 5. 3. 2014, č. j. 3 Azs 24/2013 – 42, podle něhož „[u]stanovení § 46a odst. 1 písm. c) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, dává možnost omezit žadatele o mezinárodní ochranu na svobodě na dobu do vycestování, maximálně po dobu 120 dnů. Z jazykového výkladu daného ustanovení lze dovodit, že správní orgán má možnost správního uvážení, aby v jednotlivých případech stanovil dobu kratší. Takové rozhodnutí musí být náležitě odůvodněno, aby bylo možné přezkoumat, zda nepřekročil meze správního uvážení nebo správní uvážení nezneužil. (...) Správní orgán musí proto odůvodnit rozhodnutí o délce uložené povinnosti, zejména pokud se rozhodne uložit zákonné maximum. Požadavek na odůvodnění délky této povinnosti je možné dovodit i z toho, že se jedná o zásah do osobní svobody jednotlivce a musí být zaručen jeho soulad s čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy. (...) Z judikatury ESLP plyne, že doba trvání zbavení svobody nesmí přesáhnout přiměřenou lhůtu nezbytnou pro dosažení sledovaného cíle (...). Vzhledem k výše uvedenému musí být z rozhodnutí správního orgánu zřejmé, z jakého důvodu se rozhodne uložit dobu povinnosti podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu v délce 120 dnů, která představuje zákonný limit.“ NSS dále odkázal na rozsudek ze dne 17. 9. 2013,

č. j. 5 Azs 13/2013 – 30; či rozsudek ze dne 30. 10. 2014, č. j. 7 Azs 198/2014 – 22 a krajskému soudu uložil, aby v dalším řízení posoudil, zda žalovaný v napadeném rozhodnutí dostatečně odůvodnil, proč žalobci uložil povinnost setrvat v ZZC na maximální možnou dobu 120 dnů, a zda toto odůvodnění odpovídá požadavkům judikatury citované v odst. 28 jeho zrušujícího rozsudku.

Krajský soud vázán právním názorem vysloveným v rozsudku NSS z odůvodnění napadeného rozhodnutí zjistil, že žalovaný zvažoval využití nejdelšího možného zajištění (tj. 120 dnů), a že v této souvislosti přihlédl k tomu, že žalobce představuje nebezpečí pro veřejný pořádek, neboť vědomě a svévolně porušuje právní předpisy ČR, na území pobývá bez platného víza či povolení k pobytu, ač mu je známo, že takový pobyt je v rozporu s právními předpisy ČR. Žalovaný rovněž zmínil, že žalobce nečinil žádné kroky k vyřízení cestovního dokladu, i když k tomu měl dostatek času, a to dokonce v řádu několika let. Z uvedeného pak dovodil, že žalobce vědomě a svévolně porušuje právní předpisy ČR, a proto dobu 120 dnů využil s nutností zamezit dalšímu narušení veřejného pořádku ze strany cizince. Žalovaný v napadeném rozhodnutí rovněž konstatoval, že žalobce není osobou vyloučenou z aplikace ustanovení § 46a odst. 1 zákona o azylu, a proto s odkazem na ustanovení § 46a odst. 1 písm. c) a § 46a odst. 2 zákona o azylu žalobci uložil povinnost setrvat v ZZC, maximálně do 10. 4. 2015.

Ze správního spisu krajský soud rovněž zjistil, že žalobce byl dne 5. 12. 2014 rozhodnutím Policie ČR zajištěn a následně umístěn do ZZC. Šetřením Policie ČR bylo dále zjištěno, že žalobce byl již v minulosti řešen za neoprávněný pobyt v ČR. Dne 26. 3. 2004 mu bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění s dobou platnosti na tři roky. Dne 2. 8. 2011 další rozhodnutí o správním vyhoštění na tři roky. Do protokolu o vyjádření účastníka řízení žalobce dne 5. 12. 2014 uvedl, že na území ČR pobývá od roku 2003 a v témže roce pozbyl cestovní doklad. Pro zajištění nového cestovního dokladu se spoléhal na pomoc přátel, ale marně. Žalobce připustil, že mu bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění, konkrétně v roce 2004 a druhé v roce 2011 (vždy na dobu tří let). Žalobce je rozvedený, bývalá manželka a syn žijí na Ukrajině, kde žije rovněž jeho matka a další příbuzní. Na Ukrajině vlastní byt. Na území ČR nemá stálou adresu, žije u přítele, jehož přesnou adresu nezná. Ve společné domácnosti s občanem EU nežije. Do protokolu o podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 10. 12. 2014 žalobce nově uvedl, že má na území ČR družku I. G., s níž žije asi šest let ve společné domácnosti (v jejím bytě) na adrese x, spolu s jejími dětmi. Dále potvrdil, že na Ukrajině žije jeho bývalá manželka, syn, matka a další příbuzní. Na Ukrajině vlastní byt. Podle jeho slov mu v návratu do vlasti nebrání žádné překážky. K výše uvedenému žalovaný dodal, že podání žádosti o mezinárodní ochranu považuje za ryze účelové jednání, které je vedeno snahou žalobce vyhnout se správnímu vyhoštění. Do správního spisu pak založil rozhodnutí cizinecké policie o zahájení řízení o správním vyhoštění a o zajištění žalobce.

Ze správního spisu soud dále zjistil, že žalovaný v závazném stanovisku k možnosti vycestování žalobce, vydaném dne 2. 8. 2011, pod č. j. KRPA-48232/ČJ-2011-000022, pro potřeby řízení o správním vyhoštění uvedl, že žalobcovo vycestování je možné. V odůvodnění svého závěru zmínil nejen okolnost, že žalobce pobývá na území ČR bez řádného povolení a cestovního dokladu od roku 2003, a že mu bylo dne 26. 3. 2004 vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění na dobu tří let. Dále rovněž citoval tehdejší výpověď žalobce ze dne

2. 8. 2011, podle níž měl na území ČR českou přítelkyni (kterou znal již čtyři roky, ale nepřál si o ní sdělit další informace).

Podle § 46a odst. 1 zákona o azylu rozhodne ministerstvo o povinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany, s výjimkou žadatele, kterým je nezletilá osoba bez doprovodu, rodič nebo rodina s nezletilými či zletilými zdravotně postiženými dětmi, osoba s vážným zdravotním postižením, těhotná žena nebo osoba, která byla mučena, znásilněna nebo podrobena jiným vážným formám psychického, fyzického či sexuálního násilí, setrvat v přijímacím středisku až do vycestování, maximálně však po dobu 120 dní, jestliže nebyla spolehlivě zjištěna totožnost žadatele, žadatel se prokazuje padělanými nebo pozměněnými doklady totožnosti, nebo je důvodné se domnívat, že by žadatel mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek, není-li takový postup v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu ministerstvo rozhodne o povinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany setrvat v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců až do vycestování, maximálně však po dobu 120 dní, jestliže by žadatel mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek, není-li takový postup v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Při soudním jednání žalobce ponechal rozhodnutí na úvaze soudu, resp. žádné další okolnosti k žalobě nezmínil.

Pověřený pracovník žalovaného v závěrečném přednesu odkázal na dva rozsudky, které se předmětné věci dotýkaly a na dva důvody, jimiž žalobce proti rozhodnutí žalovaného brojil. Dodal, že tyto důvody nejsou totožné, neboť jedním z nich jsou žalobcem namítané důvody rodinné, konkrétně okolnost, že si na území ČR našel družku, s níž (a s její rodinou) zde žije, druhým důvodem je žalobcova obava, že po návratu do vlasti bude nucen narukovat do armády. K tomu pak dodal, že primární rodinné důvody žalobce nespadají pod azylově relevantní důvody. V neposlední řadě pověřený pracovník žalovaného poukázal na skutečnost, že žalobce měl dostatečnou (dokonce letitou) možnost, aby si svůj pobyt na území ČR upravil, neboť měl možnost užít ustanovení zákona č. 326/1999 Sb., tj. zákona o pobytu cizinců na území ČR, který se v této souvislosti užívá. Pověřený pracovník žalovaného dodal, že řízení o udělení mezinárodní ochrany nevede automaticky k ukončení pobytu žalobce na území ČR, v takovém případě je třeba vydat v rámci samostatného řízení rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalobce pak má právo proti takovému rozhodnutí podat žalobu.

S ohledem na výše uvedené pověřený pracovník žalovaného dodal, že správní orgán v odůvodnění napadeného rozhodnutí nijak nepochybil, když dospěl k závěru o nutnosti žalobce setrvat v zařízení pro zajištění cizinců po maximální dobu, tj. 120 dnů. Závěrem navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl s tím, že práva na náhradu nákladů řízení se výslovně vzdal.

Krajský soud již ve svém předchozím rozsudku dospěl k závěru, že samotná okolnost, že se cizinec nachází na území ČR, aniž by k tomu byl oprávněn, není bez dalšího dostatečně intenzivním narušením veřejného pořádku pro účely § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu. Pokud však takové jednání přeroste do situace, kdy je žalobce správně vyhoštěn, avšak toto správní vyhoštění nerespektoval, dokonce nemá žádný doklad totožnosti, je třeba takové

jednání již považovat za dostatečně intenzivní zásah do veřejného pořádku spočívající v nerespektování norem právního řádu ČR a narušení zájmu společnosti.

Pokud jde o délku uložené povinnosti setrvat v ZZC, z důvodů uváděných žalovaným není pochyb o tom, že relevantní je v zásadě poukaz na mnohaletou neaktivitu žalobce ve vztahu k legalizaci svého pobytu, což by samo o sobě nemohlo být okolností rozhodující. Pokud však žalobce nemá již od svého příjezdu (od roku 2003) žádný doklad totožnosti, tj. nemá ani cestovní doklad, při tom se tuto okolnost sám vůbec nesnažil řešit, ačkoli mu bylo dokonce již dvakrát vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění (dne 26. 3. 2004 a dne 2. 8. 2011), pak žalovaný zcela správně a odůvodněně přihlédl k takovému jednání (vlastně pasivitě) žalobce a uložil mu omezení osobní svobody v trvání 120 dnů (což je *zákonné maximum*). Podle názoru soudu se v posuzovaném případě ukázala potřeba uložení omezení osobní svobody v trvání 120 dnů důvodná. Krajský soud proto uzavírá, že odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného odpovídá požadavkům judikatury NSS (citované v odst. 28 zrušujícího rozsudku rozsudkem ze dne 8. 4. 2015, č. j. 1 Azs 20/2015 – 45), a proto žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Ve výroku pod bodem II. pak krajský soud rozhodl o náhradě nákladů řízení v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci neměl úspěch a žalovanému, kterému by jako úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, žádné náklady přesahující rámec jeho obvyklé správní činnosti nevznikly.

Ve výroku pod bodem III. soud přiznal v souladu s ustanovením § 110 odst. 3 s. ř. s. ustanovené advokátce JUDr. Ivaně Arnoštové odměnu za zastoupení žalobce v řízení o kasační stížnosti ve výši 6.800,-Kč. Jedná se o odměnu dle vyúčtování advokátky za dva úkony právní služby po 3.100,- Kč [převzetí a příprava zastoupení, sepsání doplnění kasační stížnosti § 7, § 9 odst. 2 a § 11 odst. 1 písm. l) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů] a za dvě paušální částky jako náhrady hotových výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky, celkem 600,- Kč. Advokátka není plátcem DPH. Odměna bude advokátce vyplacena z účtu Krajského soudu v Praze v přiměřené (soudem stanovené) lhůtě.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 27. července 2015

JUDr. Dalila Marečková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost:
Božena Kouřimová